

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Miluše Doškové, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **I. B.**, právně zastoupeného Mgr. Barborou Leiterovou, advokátkou se sídlem Heinrichova 16, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2007, č. j. OAM-1-323/VL-01-ZA04-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 5. 2008, č. j. 56 Az 182/2007 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené advokátce stěžovatele Mgr. Barboře Leiterové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2856 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 10. 2007, č. j. OAM-1-323/VL-01-ZA04-2007. Rozhodnutím správního orgánu nebyla stěžovateli k jeho žádosti udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud přisvědčil správnímu orgánu, že za situace, kdy se stěžovatel narodil na území České republiky, je zcela vyloučeno udělení azylu z důvodů uvedených v ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Rovněž nejsou opodstatněny obavy z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť nebylo prokázáno, že by rodiče stěžovatele byli v Kazachstánu pronásledováni z náboženských důvodů. Vzhledem k tomu, že žádost rodinných příslušníků stěžovatele o mezinárodní ochranu byla zamítnuta, nepřicházelo v úvahu udělení azylu podle ust. § 13 zákona o azylu. Soud se dále ztotožnil se závěrem žalovaného, že v případě stěžovatele nebyly zjištěny žádné skutečnosti svědčící o hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu.

Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Tvrdil, že soud nesprávně interpretoval ust. § 2 odst. 7 ve spojení s § 12 zákona o azylu. Dále namítl, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Stěžovatel uvedl, že žalovaný i krajský soud dospěli k závěru, že nábožensko-ideologický základ víry, kterou vyznával, představuje potenciální hrozbu pro veřejnou bezpečnost v Kazachstánu. Podle stěžovatele však v průběhu správního řízení nebylo zjištěno, a ani z jeho vyjádření nijak nevyplývá, že by jeho náboženská víra skutečně představovala jakékoliv nebezpečí. Stěžovatel a jeho souvěrci pouze nebyli řádně zaregistrováni jako náboženské uskupení. I podle mezinárodních smluv o lidských právech je nezbytným předpokladem pro možné omezení práva na svobodu náboženského vyznání fakt, že tato opatření jsou nezbytná k ochraně veřejného pořádku a dalších hodnot. Z žádného z provedených důkazů však nevyplývá, že by postup státních orgánů v Kazachstánu vůči stěžovateli byl z tohoto hlediska oprávněný.

Žalovaný ani krajský soud se nevypořádaly s tvrzením stěžovatele ohledně nepřijatelnosti prostředků, které státní orgány v Kazachstánu uplatňují vůči členům předmětné náboženské skupiny. I kdyby bylo možné konstatovat, že požadavek státních orgánů na registraci náboženské skupiny je legitimní, nelze takto zaštitit zcela nepřiměřené a nezákonné prostředky, jimiž tento požadavek bezpečnostní síly Kazachstánu prosazují. Při samotném soudním jednání pak stěžovatel výslovně poukázal na praktiky, které bezpečnostní složky používají proti příslušníkům náboženské skupiny, k níž náleží, jejichž cílem je nezákonným způsobem opatřit důkazní prostředky pro trestní postih těchto osob. Pravdivost tvrzení stěžovatele přitom dokládají listinné důkazy, zejména zprávy nevládních organizací popisující situaci v oblasti dodržování lidských práv v Kazachstánu, které jsou založeny ve spise. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek byl krajským soudem vyneseno dne 16. 5. 2008, tedy po účinnosti novely azylového zákona č. 350/2005 Sb., zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední

povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Nejvyšší správní soud předně konstatoval, že posouzením žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané nezletilým žadatelem narozeným na území České republiky se dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 433/04 - 71, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 8. 2. 2006, č. j. 3 Azs 412/2005 - 56, www.nssoud.cz, kde dospěl zde k závěru, že důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu jsou v takovém případě většinou odvozeny od důvodů uplatněných rodiči žadatele či jeho zákonnými zástupci, neboť tento žadatel zpravidla žádný důvod pro udělení azylu vztahující se pouze k němu mít ani nemůže, protože situaci v zemi původu vůbec nepoznal.

K postavení vyznavačů tzv. čistého islámu v Kazachstánu se pak Nejvyšší správní soud již dostatečně vyjádřil např. v rozsudku ze dne 10. 6. 2008, č. j. 8 Azs 23/2008 - 75, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 Azs 12/2008 - 98, www.nssoud.cz. Zde dospěl k závěru, že příslušníci tzv. čistého islámu nejsou v zemi jejich původu pronásledováni, diskriminováni ani nepřiměřeně trestáni. Podrobně se přitom zabýval otázkou, kdy konkrétní formy negativních reakcí žadatelova okolí či orgánů státní moci již dosahují jednotlivě či ve svém souhrnu takové intenzity, aby je bylo možno považovat za „opatření působící psychický nátlak“ ve smyslu § 2 odst. 7 zákona o azylu. Zákonný požadavek povinné registrace náboženských skupin v Kazachstánu pak Nejvyšší správní soud považoval za zcela legitimní, odůvodněný zájmem na ochraně bezpečnosti osob. Nejedná se tedy o výraz porušování lidských práv (náboženské svobody), resp. o pronásledování z náboženských důvodů. Osoba, která se tomuto požadavku nepodřídí, je pak vystavena oprávněné pozornosti státních orgánů.

K otázce, kdy je rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 - 36, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS; k důvodnosti kasační stížnosti, v níž stěžovatel namítá, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, pak např. v rozsudku ze dne 22. 3. 2005, č. j. 4 As 56/2003 - 76, www.nssoud.cz.

Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobce podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovené zástupkyni stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení, ve výši 2100 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 2400 Kč. Protože je ustanovená advokátka plátekyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 456 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2856 Kč. Uvedená částka

bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 2. října 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu